

СЕНЧИЦІ

*Очерет, ромашки. Хвиля,
Мрійна долина –
Краєвиди серцю милі,
Рідна сторона
Тихі води розлилися,
В небесах – яса,
З чим зрівнять тебе, Полісся?
Ти моя краса!*

Полісся, зокрема українське, славиться своїми річками, озерами, болотними заказниками, таємничими лісовими пуцями, багатством рослинного світу, геологічним феноменом. І саме в такій місцевості з типовими поліськими краєвидами розташоване село Сенчиці Зарічненського району Рівненської області. Соснові бори і чудова річка, притока Прип'яті, обступили село з обох боків. Сосни, здається, впираються верхів'ям у самісіньке небо. Їхні стовбури настільки рівні і так виблискують золотом кори, що нагадують басові струни якогось велетенського музичного інструмента. А між ними виграють посріблені зеленим оксамитом дуби-велетні і красуні-берези. Цю територію лісу місцеві жителі назвали заповідником.

Село Сенчиці засновано, як повідомляє Я.О. Пура (“Походження назв населених пунктів Ровенщини”) в 1555 р. Сенчиці колись іменувались Сенчичі за іменем плесака з Нобля, що тут першим оселився. Якихось інших відомостей та письмових згадок про це немає. У народі збереглося немало переказів про героїчну боротьбу тутешнього народу з інтервентами. Важким тягарем на плечі селян лягла Перша світова війна. Більшість чоловіків мобілізували в армію. Скоротилася посівна площа, зменшилося поголів'я худоби і коней у селян, зросли податки та ціни на зерно ті інші сільськогосподарські продукти.

Трудящі терпіли також від численних хвороб і відсутності медичної допомоги. Про це яскраво свідчить доповідна Пінської земської управи в мінську губернську земську управу 1914 року, де відмічалось, що “у південній частині Пінського повіту сильно розвинулась епідемія тифу. Тут захворіло тифом 53 чоловіки, дифтерією – 30, скарлатиною – 25 чоловік. Єдиний на весь округ фельдшер був призваний в армію і населення залишилось без медичної допомоги.”